

MY-MARIE OTTLIA
ZERPENTINE

UNDER STJERNERNE

DREAMLITT

Dette er en læseprøve af *Under stjernerne*

Under stjernerne

My-Marie Ottilia Zerpentine

Læseprøve af 1. udgave, 2018

Redaktør | Anna Lorenzen

Omslagsgrafiker | Emma A. Mowinckel

Grafiker | Dina Hvidgaard

Forlaget DreamLitt | www.dreamlitt.com

Alle rettigheder forbeholdes. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse af denne bog eller dele heraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

UNDER STJERNERNE

MY-MARIE OTTILIA ZERPENTINE

DreamLitt

Dette er en læseprøve af *Under stjernerne*

*Tilegnet min mor
Du har vist mig, at man kan alt, hvad man vil
Det kræver kun en μ [My] af en selv*

KAPITEL #1

„Tør du vædde, Hannah? Eller er du bange for det?“ spørger jeg. Vi ligger på et bakkedrag med perfekt udsyn. De mørkegrønne grantræer til venstre for mig står og ser faretruende ud i tusmørket. Skråningen foran os fører ned til en tom parkeringsplads, og til højre for Hannah, på den anden side af vejen, strækker markerne sig ud i horisonten. Få gadelamper sender et gulligt lys ned over parkeringspladsen og vejen, som bugter sig gennem landskabet. Jeg kan lige skimte byen i horisonten. Det er koldt.

„Jeg er ikke bange,“ svarer hun, og jeg kan ane hendes åndedræt. Hendes stemme er ikke dæmpet som min. „Jeg er ikke bange for noget som helst.“

„Alle er bange for noget,“ svarer jeg. „Så det må du også være.“

„Mig? Bange? Aldrig. Det eneste, jeg er bange for, er, at du begynder at græde, når du taber vores væddemål. Det ville ikke være så godt for dit image. Du er 100 procent tudeprins.“

„Du vinder ikke, Hannah. Der er intet herude. Det kommer der heller ikke.“

„Jo, der gør.“ Hun vender sig om på ryggen og kigger mod den mørke aftenhimmel. Hun trækker vejret dybt ned i maven og puster så langsomt ud igen. Så lægger hun sig på maven igen og støtter sig på albuerne. Liggeunderlaget tager kun lidt af kulden, men Hannah er helt rolig. Hun har ikke brokket sig, så det vil jeg heller ikke.

En kold brise glider hen over os, og tanken om en varm dyne trænger sig mere og mere på.

„Tror du, at der snart dukker nogen op?“ spørger jeg.

„Selvfølgelig,“ svarer hun. Hendes blik er rettet mod parkeringspladsen foran os. Jeg følger det og kigger så på hende, da hun siger: „Jeg er helt sikker.“

Men det er ikke sikkert, at der dukker nogen op. Vi har været mange øde steder, og det her er et af de virkeligt forladte steder.

Vi burde ikke være her. Men aftener som de her er en del af Hannahs og mit venskab. Det er bare noget, vi gør. Der er altid noget magisk ved det. Især når der er fuldmåne, og stjernerne blinker om kap med hinanden på den mørke himmel. Så er det, som om vi ikke bare er to gymnasiestuderende.

„Jeg kan ikke se nogen biler i horisonten,“ siger jeg. „Kan du?“

„Niks,“ svarer hun. Hun lyder irriteret.

„Modtaget. Så vinder jeg nok væddemålet alligevel.“

„Der er ikke noget væddemål, Storm. Fat det nu.“

Jeg kigger mod horisonten i samme retning som Hannah. Et par gadelamper står langs vejen. Den første står lige ved starten af parkeringspladsen. Lampernes lys er gulligt og tegner store, gullige cirkler på den mørke, asfalterede vej.

Hannah skuler til mig og trommer på lommelygten, der ligger foran hende. Hun har ikke vanter på. Jeg ser ned på mine hænder.

„Fryser du ikke?“ spørger jeg.

„Gør du?“

„Jo da,“ svarer jeg og nikker.

„Yoda?“

Jeg kigger på hende og smiler. Hendes blik er fokuseret på horisonten. „Yodaaaa,“ gentager jeg.

„Mig lære dig at være stille, jeg vil.“

„Hannah, altså,“ svarer jeg.

Hannah. Hendes navn ligger godt i munden. Det var noget af

det første, jeg lagde mærke til, da jeg mødte hende. Jeg kan godt lide det. Og jeg kan også godt lide, at hun ved, hvem Yoda er. Hun er lige så fanatisk med Star Wars som mig.

„Hvor mange gange har vi set nogen her?“ spørger jeg.

„Ret mange gange,“ svarer Hannah.

„Antal.“

„Fem? Seks? Mange.“

„Tvivler,“ svarer jeg og ler kort.

„Hav lidt tiltro, Storm,“ svarer hun og prikker til mig med en pegefinger. Vi griner.

„Jeg har ikke tal på, hvor mange gange vi har været her,“ siger jeg så.

„Det er *mange*.“

„*Rigtig* mange.“

„Hvor mange steder tror du, at vi har været?“ spørger jeg.

„Os to?“ Hun tager hænderne op foran sig. Med store, dramatiske bevægelser lader hun, som om hun tæller.

„Du aner det ikke, Hannah.“

„Nej,“ svarer hun. „Er det ikke også lige meget?“

„Jo. Jeg håber bare, der bliver mange flere ture.“

„Også mig. Selvom det er svært.“ Hun nikker og lægger sig tilbage, så hun hviler overkroppen på albuerne. „Nogle gange ser vi jo noget, når vi er på stederne. Og nogle gange gør vi ikke.“

„Jeg er bare glad for, at det ikke altid er vinter.“

„Åh ja, jeg glæder mig til, det bliver varmere. Måske kan vi campe en dag.“

„Vi har da overnattet, mens vi har været ude,“ svarer jeg.

„I bilen? Nå ja, det havde jeg glemt. Jeg har aldrig været så stiv i nakken før.“

„Jeg lover,“ jeg holder min lillefinger frem, „at det bliver *meget* bedre, når vi er ude og skal overnatte næste gang.“

Jeg prikker blidt til hende med min finger.

Hannah kigger først på min udstrakte lillefinger. Ser på mig og så tilbage på fingeren.

„Jeg holder dig nok op på ordet,“ svarer hun og tager om min lillefinger med sin.

Skærmlyset fra Hannahs telefon lyser op i tusmørket. Lyset fra skærmen er kridhvidt, og der går et kort øjeblik, før mine øjne vænner sig til det. Hendes fingre danser på skærmen.

„Hvad sker der?“ spørger jeg.

Hendes fingre danser videre. Så stopper de op et kort øjeblik, da hun svarer: „Mhm.“

Jeg læner mig hen mod hende for at se, hvad der er så interessant. Men i samme øjeblik låser hun telefonen.

„Hvad?“ spørger jeg. „Hvad laver du?“

„Jeg læser bare om nogle steder, jeg har været engang,“ svarer hun. „Hvor vi to måske kunne tage hen.“

„Nåh. Ja, okay.“

„Hvad troede du, jeg lavede?“ spørger hun. „Lægger hemmelige planer?“

„Man ved da aldrig med dig.“

„Sandt nok.“ Hun puffer til mig og griner lavmælt.

Hannah stopper med at le og tysser på mig. Hun klapper mig ivrigt på skulderen og peger frem foran sig. I samme øjeblik drejer en bil ind på parkeringspladsen. Bilen standser med baglygterne mod os.

Vi har været her så mange gange, at jeg efterhånden kender alle små, mørke områder og hvert eneste træ. Træerne og skoven bag

mig breder sig langt, langt væk. Men alligevel, nu hvor jeg betragter området, er ingenting herude helt det samme, som sidst vi var her. Jeg ved ikke, om det er min nervøsitet, der gør det. Jeg bliver altid lidt anspændt, når der dukker nogen op. Er jeg bange for at blive opdaget? Måske. Men det er ikke noget, jeg vil fortælle til Hannah. Ikke når hun ikke er bange for noget.

Bilens motor er stadig tændt.

Føreren i bilen trækker hårdt i håndbremsen og træder ud. En bredskuldret mand kommer til syne. Ud fra hans størrelse er det tydeligt, at han ikke er en af dem, vi skal blive opdaget af.

Jeg følger Hannahs blik nu. Hun kigger på manden. Han står lænet op ad kølerhjelm. Han ser næsten helt afslappet ud, som han står her midt ude i ingenting.

„Storm,“ hvisker Hannah. „Der kommer en til.“

Hun peger mod horisonten, og nu ser jeg det også. Et par lysegule billygter viser sig i horisonten.

Manden fra bilen retter sig op og går hen til kanten af parkeringspladsen og vinker den nyankomne bil ind. Bilen har meget fart på og bremser knap nok, da den drejer ind.

Hannah hiver febrilsk sin sorte kikkert op af tasken. Hun placerer kikkerten på næseryggen, og en muskel i hendes kæbe bevæger sig.

Føreren fra den første bil går hen til bagagemækken. Han åbner den og roder rundt med store armbevægelser. Den anden bil triller nu om bag ved føreren, der lige er ankommet, og skærmer vores udsyn.

Hannah sukker. „Pokkers,“ mumler hun og tager sig til hovedet. Hun lader kikkerten dale. Så hænger hun dens strop om halsen og gemmer den ind under jakken. „Man skulle næsten tro, de ved, vi er

her. Nu kan vi jo ikke se noget som helst.“

Jeg trækker på skuldrene.

„Hvad tror du, Eddie og Karla ville sige, hvis de vidste noget om vores ture?“ spørger hun.

„Det ved jeg virkelig ikke,“ siger jeg. „Hvad tror *du*, nogen ville sige til, at vi tog ud på vores ture?“

„Jeg tror ikke, der er nogen, der vil forstå det.“

„Nej,“ svarer jeg. „Mine forældre ville spærre mig inde, hvis de vidste det.“

„Du har nok ret,“ svarer Hannah. „Men altså, du ved jo, jeg er ligeglad med, hvad andre synes.“

Jeg nikker.

„Jeg ved godt, du ikke kan lide Eddie,“ siger jeg. „Eller Karla, for den sags skyld.“

„Nej, det har du ret i, jeg ikke kan.“ Hun prøver at holde et sarkastisk grin tilbage, men jeg kan høre det, i måden hun svarer mig på. Hannah kigger hurtigt på mig og så tilbage på parkeringspladsen. Begge førere af bilerne står og snakker sammen. Jeg kan lige præcis se deres overkroppe. De laver fagter med deres hænder. Hvad laver de?

„Jeg forstår ikke, hvordan du kan holde ud at bruge så meget tid sammen med dem,“ siger hun. „Jeg ved godt, at Eddie er din bedste ven og alt sådan noget. Men savner du ikke noget mere?“

„Noget mere?“

„Ja,“ siger hun. „Jeg vil hellere blive flået og spist levende i en kanniballandsby, end jeg vil være sammen med Eddie og Karla læn- gere tid ad gangen.“

„Hannah.“

Hun vender hovedet mod mig.

„Hey.“ Hun lægger sig om på siden og holder hænderne op med et uskyldigt ansigtsudtryk, som kriminelle holder hænderne oppe, når politiet ikke må skyde. „Op med humøret, Storm. Jeg er sikker på, at en kanniballandsby ikke er lige så slem, som den lyder.“ Hun laver en grimasse med munden, der stråler af ubehag. „Hvis man altså ikke har noget imod kannibalisme.“

„Eddie er min bedste ven. Han var en af de eneste, jeg rigtig snakkede med, dengang jeg flyttede hertil. Jeg har kendt ham, siden jeg var lille. Så mødte jeg Karla, og så har vi alle tre været venner siden.“

„Det ved jeg,“ svarer hun. „Men Eddie og Karla er mere end venner.“

Jeg nikker og kan mærke mine læber fortrække sig i et udtryk af ubehag.

Hannah fortsætter. „Men så mødte du mig.“

„Ja,“ svarer jeg. „Men først i sommers.“

„Ja, Eddie og Karla har selvfølgelig et forspring. Men der er sket så meget nyt siden da. Overvej det lige; du kendte mig jo ikke rigtig i starten, da du tog med ud på en af vores ture. Men altså. Hvad skulle du gøre uden mig?“ Hannah blinker til mig, vender kroppen, så hun ligger, som hun lå før, og kigger tilbage mod parkeringspladsen.

Ja, jeg kendte allerede Eddie og Karla, da jeg startede på gymnasiet, hvor jeg mødte Hannah. Så det er klart, at mit syn på dem er anderledes end Hannahs. Og jeg har det fint med, at Hannah ikke kan lide dem. Det er bare svært en gang imellem.

„Jeg forstår bare ikke, hvorfor du gider være tredje hjul hele tiden,“ siger Hannah.

„Jeg er ikke tredje hjul,“ konstaterer jeg. „Jeg har kendt Eddie længere tid, end Karla har.“

„Nå. Men det virker altså sådan,“ svarer hun. „For ved du, hvem der ikke er tredje hjul? Karla.“

Jeg svarer hende ikke. Jeg har lyst til at blive sur på Hannah, men det kan jeg ikke. Ikke kun fordi hun er min bedste veninde. Men fordi jeg ved, at hun har ret. Når Eddie og Karla kigger den anden vej, glemmer de, at jeg er til stede sammen med dem. Men så ved jeg, at Hannah altid er der for mig.

„Men helt ærligt,“ siger hun så. „Jeg forstår godt, at det ikke kan have været let at være den nye dreng. Men at du lige skulle blive venner med verdens største playboy og så blive venner med Karla også?“

„Hvad er der med det?“

„Det er uheldigt.“

„Nej,“ svarer jeg. „Vi har det fedt, når vi alle tre er sammen.“

„Lad være med at lyve for dig selv, Storm.“

„Det gør jeg heller ikke,“ lyver jeg.

„Du ringer bare, hvis du er hos Eddie en dag og får nok.“ Hannah vender sig halvt om igen og kigger på mig. Hendes venstre hånd er formet i telefon-tegnet.

„Der sker noget,“ hvisker Hannah pludselig.

Jeg kigger på de to mænd på parkeringspladsen. De taler sammen, højere end de har gjort tidligere. Men vi er for langt væk til at kunne høre dem.

„Typisk,“ siger Hannah lavmælt ved siden af mig. „Gad vide, hvad de laver her. Jeg kan ikke høre, hvad de siger.“

Mændene på parkeringspladsen går hurtigt frem og tilbage mellem de to biler. De bytter indholdet i deres bagagerum. Da de er færdige, udveksler de nogle ord. De to mænd giver hinanden hånden og stiger ind i hver deres bil. Bilen, der ankom sidst, er den første, der kører væk fra parkeringspladsen. Kort tid efter kører den første

bil i modsat retning.

„Kom,“ Hannahs stemme lyder træt. „Lad os tage hjem.“

Både Hannah og jeg rejser os op og strækker os. Vi begynder at gå tilbage mod mine forældres bil, som vi har kørt hertil i.

Hannahs blik er fjernt, da vi holder foran hendes boligblok. Hun sidder her, lige ved siden af mig, men hun er ikke helt til stede. Hendes læber danner en lige streg. De ser røde ud mod den blege, næsten snehvide hud. „Jeg har det, som om jeg sidder fast.“ Hun rykker uroligt på sig i passagersædet. „Kender du det?“

„Jeg har det nu meget godt.“

„Der skal heller ikke så meget til at gøre dig tilfreds.“

Jeg rynker på brynene. „Det ved jeg ikke rigtig–“

„Jeg er stik modsat.“

„Mysterium,“ siger jeg så og smiler. „Det er lige før, jeg tror på, at du lægger de der hemmelige planer, du talte om tidligere.“

Hun tager mine hænder i sine. „Storm.“ Hendes blik viger ikke fra mit. „Lov, lov, lov mig, at vi skrider fra den her røvsyge by en dag. Lov mig det, Storm.“

Jeg nikker. Så smiler hun og ser igen ud, som jeg kender hende. Der er en glødende solnedgang i hendes øjne med et kæmpe smil på de brede læber. Hun trækker jakken tættere om sig og siger farvel.

„Hej hej.“ Jeg kigger efter hende, da hun lukker passagerdøren.

Jeg skal til at køre, da jeg hører en banken på passagerruden. Det er Hannah. Hun åbner døren. „Og for resten,“ siger hun hurtigt. „Jeg vandt væddemålet.“

Så griner vi, og hun lukker passagerdøren. Kort tid efter forsvinder hun ind i sin opgang.

KAPITEL #2

„Houston, we have a problem.“ Tom Hanks dukker op på tv-skærmen, og min lillebror vender sig om og peger.

„Jeg vil være astronaut!“ skriger han og løber rundt om mig.

„Philip, det der er ikke en hvilken som helst astronaut.“ Mors briller sidder langt nede på den spidse næse. Hendes hoved er rettet ned mod hendes bog, men hendes blik er rettet mod os. Hendes ben er trukket helt op til maven, og hun har et tæppe over skuldrene. På hendes knæ balancerer bogen, og hendes øjne søger igen ned mod ordene i den. Med tre børn og fuldtidsjob er det ikke underligt, at hun har brug for et pusterum.

„Hvem er det, mor? Hvem er det? Hva’?“

„Det er Tom Hanks,“ siger hun med en træt stemme henne fra sofahjørnet. Hun kigger igen ned i bogen.

„Jeg er Tom Hanks!“ skriger Philip og løber igen rundt om mig.

„Vil du ikke hellere være Kevin Bacon?“ spørger jeg og gnider sønnen ud af øjnene. Det er fredag aften, men jeg har sovet indtil nu. Hannah og jeg var længe ude i går.

Philip falder næsten over gulvtæppet og stopper op foran mig. Han lægger hænderne på mine knæ og blokerer for udsigten til *Apollo 13*.

„Nej, Storm! Jeg vil være Tom Hanks!“

„Kevin Bacon er ikke lige så lækker som Tom Hanks,“ mumler mor fra sit hjørne. Hun har skubbet læsebrillerne længere ned på næsen og kigger nu op over dem. Det får de lyserøde læber,

smilehullerne og de nyligt ankomne rynker til at bevæge sig. De danser en lille dans. Mor klukker.

Jeg ryster på hovedet. Jeg tvivler ikke på, at Tom eller Kevin har sixpack. Og så kan de kategoriseres som lækre. Det siger pigerne i skolen. Ingen sixpack? *No go*. Sixpack? *Go0000*.

Jeg lægger en hånd på maven.

„Måske da han var yngre, mor,“ siger min søster Rose, der i samme øjeblik kommer ned ad trappen og ind i stuen. Hun smider sig i sofaen. Philip hopper op til hende, og mor kigger arrigt på ham. Rose giver en anstrengt lyd fra sig, da Philip lander på hendes lår. Så smiler hun kærligt til ham.

„Rose siger, at du er begyndt at bruge meget tid sammen med en pige fra gymnasiet.“ Mors øjne fanger mine. Hun lægger bogen fra sig og tager tæppet tættere omkring sig.

Jeg skæver hen mod Rose. Hun trækker på skuldrene og rækker tunge ad mig. Jeg rækker tunge ad hende. Så sender hun mig et smil, så hendes øjne bliver små, smalle sprækker.

„Ja, hun hedder Hannah,“ svarer jeg min mor. „Jeg bruger ret meget tid med hende.“

„Kan dit forhold til Hannah udvikle sig til mere?“ spørger mor. Jeg genkender mit eget smil i det, hun sender mig lige nu.

„N-nej,“ svarer jeg. Min mor plejer ikke at spørge mig om sådan noget. Ud af øjenkrogen ser jeg min søster sætte håret, stadig med blikket rettet mod mig og mor. „Hannah er min veninde. Men vi har noget ret utroligt sammen. Hannah er ... meget vigtig for mig,“ fortsætter jeg. „Hun har altid været der for mig, helt siden jeg mødte hende. Hun ved, det kan være lidt svært i forhold til Eddie indimellem.“

„Jeg er glad for, at du er begyndt at komme lidt udenfor tre-

kløveren med Eddie og Karla.“ Mor hiver tæppet strammere omkring sig.

Jeg husker stadig flytningen tydeligt. Det hele skete så hurtigt. Det ene øjeblik boede vi inde i den buldrende by, og det næste øjeblik havde mine forældre købt et hus nordpå til vores lille familie. „Men det er rigtigt. Det var svært i starten, lige efter vi var flyttet hertil. Eddie, Karla og jeg lærte jo hinanden at kende hurtigt, efter vi var flyttet hertil. Vi er praktisk talt vokset op sammen.“

„Åh ja,“ siger min mor og griner. „Jeg kan stadig huske jer tre. I var nu søde i børnehaven.“

„Og i folkeskolen var vi klassekammerater. Kan du huske Eddie første skoledag? Ha! Men jeg mødte først Hannah på gymnasiet, så hun er ikke helt en del af vores gruppe på samme måde.“

„Ikke det?“

Jeg rynker på brynene og ryster så på hovedet. „Jeg tror, det er lidt svært at komme ind i gruppen, når vi andre har kendt hinanden så mange år.“

„Prøv at se det fra hendes perspektiv,“ svarer min mor.

„Fra Hannahs perspektiv?“

Mor nikker. „Det er klart, at Hannah synes, det er svært at være med i en gruppe, hvor I har kendt hinanden, siden I var små. Men hun må også forstå, at Eddie og Karla er vigtige for dig.“

„Det forstår hun også godt ... tror jeg. Måske.“

Jeg husker stadig et af de første indtryk, jeg fik, da vi flyttede hertil. Den buldrende trafik, jeg var så vant til ude foran vores lejlighedsvindue, var væk. I lang tid havde jeg det, som om jeg var alene i verden, hver gang jeg gik udenfor. Der var så stille. Og så var der mørket. For sekundet, solen forsvinder heroppe nordpå, er silhetterne i huset på den anden side af gaden det eneste livstegn.

Men det var ikke mørket, der skræmte mig, da jeg var yngre. Det var stilheden.

„Men jeg er virkelig glad for at have mødt Hannah,“ svarer jeg.

„Det ved jeg. Det er godt, du har fundet en veninde, der ikke er en del af trekløveren. Måske du skal åbne op for Hannahs rolle i jeres gruppe?“

Jeg griner højt.

„Hvad er det, der er så sjovt?“ Jeg kan høre, at hun skal til at grine med uden helt at forstå, hvad vi griner af.

„Hannah er ret fantastisk, og vi er virkelig gode venner. Og hun kan ikke lide Eddie og Karla.“

Mor smiler endelig. „Hun lyder som et sundt alternativ.“

„Når jeg er sammen med Hannah, går tiden virkelig hurtigt. Det er helt anderledes, end når jeg er sammen med Karla og Eddie. Det er sjældent, Eddie og jeg er på tomandshånd, fordi Karla også er der – og det er også fint! – men jeg nyder, at man bare er to.“

„Det er også noget andet, når Karla er den eneste pige i gruppen. Når Hannah så kommer til, føler hun måske, at hun er trådt ind på et farligt område. Karla kan være meget dominerende,“ siger Rose og læner sig fremad i sofaen, så den lyse fletning falder frem ved skuldrene.

„Jeg kan huske, at du syntes, Karla var *rigtig* sød, da du var yngre,“ siger mor. „Du snakkede ofte om hende, men det var, som om det var lidt svært for dig, da du, Eddie og Karla blev en gruppe.“

„Ja, jeg husker også noget med, at jeg var barndoms-forelsket i hende,“ mumler jeg og bliver varm i kinderne. Jeg bryder mig

ikke om at lyve eller undvige sandheden. Jeg rykker på mig og har mest af alt lyst til at dukke mig for nye spørgsmål, som jeg skal svare på. Jeg kan ikke undvige det, og jeg ved det godt. Det står klart som Nordstjernen på nattehimlen; jeg er forelsket i Karla, og sådan er det bare. Det har jeg altid været. Og det er overhovedet ikke blevet lettere med alderen.

Philip fanger min mors blik, og det ellers velkendte smil forsvinder, da hun ser, hvad han har på hovedet. „Få så den hjelm af! Din far bliver tosset, hvis han ser dig med den på.“

Philip er ikke længe om at få motorcykelhjelm af og stiller den forsigtigt fra sig på sofabordet.

„Hvordan har du overhovedet fået fat i den? Du er da slet ikke høj nok til at nå den øverste hylde i garagen.“

Philip ser spørgende over mod mig for hjælp til at besvare mors spørgsmål. I samme øjeblik kigger mor hen på mig. Jeg ser væk og tager mobilen op af lommen.

„Hvis hjelmen får en ridse eller ryger på gulvet, er vi nødt til at købe en ny af sikkerhedsmæssige årsager, og det har vi ikke råd til.“

Stilhed.

Jeg scroller i beskederne på mobilen.

„Storm!“ råber mor.

„Hvad?“

„Læg din telefon væk, og lad os se en film, vi alle gider at se. Din far kommer snart hjem.“

Jeg lægger telefonen tilbage i lommen. Mor vender håndledet og ser ned på sit armbåndsur. Hun sukker dybt. Det er fredag aften, og igen er hun tvunget til at være herhjemme på grund af Philip. Og Rose, til dels.

Min mobil vibrerer, og jeg får pludselig travlt. „Jeg blir' nødt til at gå!“

Jeg kan mærke min puls dunke i tindingen, da jeg sætter i løb ud til entréen. Mine nøgler rasler højlydt, da jeg kaster dem ned i jakkelommen, og før jeg ved af det, rammer vinden mit ansigt. Jeg hopper ind bag rattet på mine forældres bil og undgår lige postkassen, da jeg bakker ud.

Første gang, jeg lagde mærke til Karlas blå øjne, var en eftermiddag i parken. En gruppe drenge og jeg havde brugt det meste af dagen på at spille bold. Hun sad der allerede, da vi startede med at spille, og hun sad der stadig, da vi var færdige. Det var dengang, man havde tidspunkter, man skulle være hjemme på. Drengene startede med at drille mig, da jeg vendte mig om, gik i retning mod hende og efterlod dem. Hun gyngede frem og tilbage på gyngen på den gamle og forfaldne legeplads. I lang tid stod jeg bare og kiggede på hende. Hendes blik var fokuseret ned mod hendes lyserøde klipklapper, som om hun ikke kunne se mig. Men så kiggede hun op. Hendes øjne var blå og med en svag brun ring om pupillerne. Hun så nærmest forskrækket ud. Før jeg vidste af det, gyngede jeg hende. Højere og højere. Vi sagde intet til hinanden, men hendes hvin og min latter var nok. Vi brugte hele den aften på at klatre i træer, jagte ænderne, lege på legepladsen og sidde og kigge på fontænen i søen. Flere gange ledte jeg efter muligheder for at kigge på hende og fandt det endelig, da en svanefjer svævede forbi os. I en hektisk jagt løb jeg efter den med hende i hælene. Og da jeg satte svanefjeren i hendes hestehale, kiggede hun op på mig, fniste og tog min hånd. Hun grinte, mens hendes sommerkjole hvirvlede omkring hende.

Det blev en fast ting. Jeg hentede hende foran hendes hus efter aftensmad og tog hende med hen i parken. Hun viste mig gamle

træer, der var faldet sammen, og som hun havde bygget huler under. Jeg viste hende også mine gemmesteder, som jeg altid havde holdt for mig selv. Indtil jeg mødte hende. Når vi grinte sammen, følte jeg mig som en helt. I mange år efter kunne jeg ikke glemme billedet af Karla, der sad alene på gyngen. Men jeg kunne få hende til at le. Hun var smuk, allerede som barn. Hendes udtryk, de indigoblå øjne og en hud kysset af solen. Og nu står hun med samme øjne og kigger på mig, med samme udtryk i ansigtet og samme taknemmelighed, som da jeg tog hendes hånd den første eftermiddag i sommersolen.

„Storm?“ Karlas røde læber danser, når hun snakker. Hun har en tætsiddende festkjole på, der glimter i refleksionen fra gadelampernes lys. Det brune hår er længere end nogensinde og hvirvler op omkring hende. Og nå ja, så er hendes kæreste smidt ind på bagsædet af mine forældres bil. Jeg kan se ham ligge derinde. Jeg kan ane savlet under gadelampens lys. Det bliver spændende at se, hvordan han har det i morgen.

Vi står lænet op ad bilens køler, og jeg kan høre høj musik inde fra huset.

„Du tager med ham hjem, ikke?“ Karlas øjne kigger rundt i natten. „Jeg er ikke meget for at lade ham være alene i den tilstand, men jeg har stadig nogle gæster at tage mig af.“

Jeg nikker som svar.

Hun smiler tilbage og kigger så lige frem. Det er lang tid siden, jeg har set hende i profil. Hendes næse er spids, brysterne er større, og jeg tager mig selv i at ryste på hovedet for at tænke på noget andet.

Karla skæver mod huset. Vinduerne ryster til bassen, og det vrimler med mennesker i forhaven. Jeg tør slet ikke tænke på,

hvordan baghaven med poolen ser ud. Da Karla kigger tilbage på mig, sender hun mig et undskyldende smil.

„Fejrer du noget bestemt? Har jeg glemt din fødselsdag eller noget?“

„Nej nej, jeg holder en forsinket julefrokost for nogle fra gymnasiet,“ svarer hun. Hendes stemme er rolig – ikke som jeg kender den. Hun vil nok bare ind til sine gæster igen.

„Ah ja, vi har stadig vores juletræ stående derhjemme.“

Hun nikker og sender mig endnu et smil. Og da hun gør, mærker jeg trykket på mit bryst. Det kommer nu og da, når jeg er sammen med Karla. Det er følelsen af, at jeg ikke kan trække vejret, som om nogen står og tramper på mit bryst.

Jeg rømmer mig og nikker mod Eddie. „Jeg smider idioten i seng, når vi kommer hjem. Vi tager hjem til ham, og så skal jeg nok overnatte der, så jeg kan tage mig af ham i morgen tidlig.“

„Tak, Storm! Jeg ringer i morgen,“ svarer Karla og giver min hånd et klem. I sine høje hæle traver hun tilbage og forsvinder i forhavens menneskemylder.

Det er blevet sent. Jeg kan stadig mærke trykket på brystet. Klokkeren er over midnat, da jeg tager mig sammen. Jeg står præcis, hvor hun efterlod mig.

Soltaget på bilen bliver skubbet op. Eddies hoved kommer til syne op gennem soltaget, mens han råber: „Stooorm!“

Han bøvses højlydt. Det får nogle af gæsterne til at vende sig om og stirre på os. Jeg kigger på ham. Han holder armene op i vejret med et fjoget smil på læberne. Jeg er allerede bekymret for bilens tilstand og prøver at ignorere de mange blikke, der følger mig, da jeg sætter mig ind bag rattet. Dunsten af alkohol i bilen er overvældende.

Jeg kører ud fra kantstenen med Eddie råbende gennem det åbne soltag.

Heldigt for mig er jeg gode venner med hr. Markussen, butleren i Eddies diplomatbolig. Han har været ansat i mange år og var også ansat for den tidligere familie. Diplomatboligen er som en fæstning. Den er forskanset med kameraer og en mur, der omkranser hele arealet omkring huset og haven. Den eneste vej ind er gennem porten, hvor hr. Markussen med kameraer kan se, hvem der bliver lukket ind.

Eddie snorker på bagsædet.

Da jeg kører op forbi porten og hen ad indkørslen, ser jeg hr. Markussens skikkelse stå klar med hoveddøren på vidt gab bag ham. Jeg parkerer foran ham. Han betragter først mig, skæver så til Eddie og så på mig igen. Jeg genkender det blik, han sender mig.

Eddie er både højere og mere muskuløs, end jeg er. Hvis jeg var Superman, kunne jeg måske slæbe ham. Men jeg er ingen superhelt, og der er lang vej gennem huset og nedenunder til Eddies værelse.

„Hjælp?“ spørger jeg, da jeg stiger ud af bilen. Jeg kan se furerne danne sig i hans pande. Tjenesterne hober sig op, og jeg bliver mere og mere bevidst om, hvor meget Eddie og jeg skylder ham.

Da vi kommer indenfor, simrer et par levende lys i entréen. Vi passerer de dyre møbler og klædeskabene.

Hr. Markussen og jeg slæber Eddie hen over gulvtæpperne og ned ad trappen til det store kælderværelse. Trappen er stejl, og jeg kan høre hr. Markussen pruste.

Da vi endelig kommer nedenunder, genkender jeg Eddies værelse. Selv i mørke. Det udgør hele underetagen. En lille lejlighed. Tv'et er tændt.

Hr. Markussen og jeg smider Eddie på hans seng. Jeg får dårlig samvittighed, da jeg ser over på hr. Markussens ansigt, som han står der oplyst af tv-skærmen. Han er en ældre herre, og jeg får lyst til at stikke mig selv en flad for at have spurgt ham om hjælp. Det havde måske været bedre at smide Eddie på verandaen og efterlade ham der. Tanken får mig til at smile, og hr. Markussen ryster på hovedet. Han forsvinder op ad trappen som en skygge i mørket.

Det bliver en meget lang nat.

Jeg ved ikke, hvad klokken er, da jeg vågner. Det er stadig halvmørkt udenfor. Mine skuldre og arme er ømme. Jeg strækker mig og gnider søvnen ud af øjnene.

Foran mig flimrer tv'et. Et skydespil fylder skærmen, og jeg kan høre lyden af knapper blive trykket på i hurtige bevægelser. Eddie er en sort silhuet foran skærmen og skygger for det skarpeste af lyset.

Jeg sætter mig op. Jeg glipper et par gange med øjnene. En halvkvalt lyd presser sig ud af mig, og jeg sætter mig op på sengekanten. Jeg kigger om på den anden side af sengen, hvor Eddie sov. En spand med opkast står på gulvet. Jeg skærer en grimasse.

„Der er ikke ret mange ting i mit liv, som jeg er sikker på,“ siger han. „Men én ting ved jeg med sikkerhed; jeg drikker aldrig igen.“ Eddie sætter spillet på pause og vender sig halvt om mod mig. Han ser træt ud.

„Den sætning og i samme toneleje har jeg hørt før,“ siger jeg. „Rigtig, rigtig mange gange.“

Han sender mig et stort smil. Jeg læner mig tilbage mod puden og synker ned i den.

Eddie vender sig om mod tv-skærmen igen og starter spillet.

„Du burde sove,“ siger jeg og gaber. „Jeg er sikker på, at Karla kan bruge vores hjælp i morgen.“

„I morgen bliver tømmermændsdag. Og tømmermændsdag er lig med træthed,“ mumler han og klikker videre på controlleren.

„Går vel hånd i hånd,“ svarer jeg, rejser mig op og sætter mig så ved siden af ham i sofaen.

„Klar?“ spørger Eddie og rækker mig en controller.

Jeg tager imod den. „Klar.“